లవర్స్ మస్ట్ లెర్న్

యండమూరి వీరేంద్రనాథ్

నాటకం జోరుగా సాగుతూంది.

"సుధాకర్‌ని మీరు ప్రేమిస్తున్నారా?"

"ఛీ — దీనికి ప్రేమ అనేటంత పెద్ద పదం ఎందుకు? స్నేహం అనండి! ఆ మాటకొస్తే నా బ్లాక్ కారునీ, టొయొటుక్కునీ ఎలా ప్రేమిస్తున్నానో నా సుధాని అలానే ప్రేమిస్తున్నాను ..."

"అతనికి పెళ్ళయింది. ఆ విషయం తెలుసా మీకు?"

"తెలుసు."

"తెలిసీ ఇలా చెడిపోవటం తప్పు కాదా?"

"చెడిపోవటం అనే పదానికి అర్థం లేదు, ప్రొఫెసర్. పతనం అనేది ఎప్పుడు ప్రారంభం అవుతుంది, చెప్పండి? సిగరెట్ తాగినప్పుడా? తాగాలని అనిపించినప్పుడా? అయినా, నాకూ సుధాకీ మధ్య ఉన్నది స్నేహం మాత్రమే. ప్రేమ కాదు."

పాణి కుర్చీలో పక్కకి వంగి శాస్త్రితో రహస్యంగా — "గురూ, అసలు ప్రేమ అంటే ఏమిటి?" అన్నాడు.

"నోర్ముయ్యి. వెధవ డౌట్లూ నువ్వూనూ" అంటూ కసిరేడు. పాణి మళ్ళీ స్టేజివైపు దృష్టి సారించేడు. నాటకం సాగుతూంది.

"అంటే మీ ఉద్దేశ్యంలో స్నేహాన్నీ, ప్రేమనీ విడదీస్తున్న ఒకే ఒక పొర సెక్స్ అంటారు. అంతేనా?"

"మీరు అడిగేది అబ్బాయికీ, అమ్మాయికీ మధ్య ఉన్న స్నేహం గురించే అయితే మీరు చెప్పేది నిజమే" అంది హీరోయిన్.

"అయితే, స్నేహం ప్లస్ సెక్స్ ఈక్వల్స్ ప్రేమ — ఇంతేనా ప్రేమకి నిర్వచనం!"

పాణి మళ్ళీ పక్కకి వంగి, స్నేహితుడి వైపు తిరిగి, "ప్రేమకి ఈ డెఫినిషన్ బాగుంది కదూ?" అన్నాడు.

"నువ్విలా మధ్య మధ్యలో వెధవ కామెంట్స్ చేసే వంటే చండాలేసుకుని మరీ తన్ని పంపిస్తారు. తిన్నగా కూర్చుని మాట్లాడకుండా చూడు!" విసుక్కున్నాడు శాస్త్రి.

"నే చెప్పేది ఏమిటంటే —" అంటూ పాణి ఏదో చెప్పబోతూ ఉంటే వెనక నుంచి ఎవరో "ష్!" అన్నారు. పాణి మరి మాట్లాడలేదు. కానీ, అతని ఆలోచనలు ఆ ప్రశ్న దగ్గిరే ఆగిపోయి నాయి. ఆ ఆలోచనలతో నాటకం ఎప్పుడు పూర్తయిందో గమనించలేదు అతను.

"ఒరేయ్, ఇక లే" అంటూ శాస్త్రి తట్టి లేపుతూ ఉంటే అతనివైపు పాలోవనగా చూస్తూ, "ప్రేమంటే ఏమిటి?" అన్నాడు. శాస్త్రికి చిర్రెత్తింది. "ఏరా, నీ కేమైనా మతి పోయిందా?" అంటూ కుర్చీలోంచి రెక్క పట్టుకుని లేవదీసేడు పాణిని.

"కాదు, గురూ. ఇది నిజంగా మంచి ప్రశ్న. నువ్వూ ఆలోచించి చూడు" అంటూ సలహా ఇచ్చేడు పాణి.

"ఏడిసేవ్. దానికేంగానీ, కావాలంటే ఈ నాటక రచయితని పరిచయం చేస్తాను, పద. అతణ్ణే అడుగుదువుగాని నీ ప్రశ్న" అంటూ గ్రీన్ రూమ్‌లోకి తీసుకెళ్ళేడు పాణిని.

ఆ గదిఅంతా హడావుడిగా ఉంది. అద్దాల ముందు కూర్చుని కొందరు మేకప్ తుడిచేసుకుంటున్నారు. కొందరు స్టేజి ప్రోపర్టీ సర్దుతున్నారు. వీటన్నిటికీ దూరంగా నిలబడి సిగరెట్టు పీకకి చూస్తున్న ఒకాయన దగ్గిరికి తీసుకెళ్ళి పాణిని పరిచయం చేశాడు శాస్త్రి.

"ఇదిగో, ఇతనే వీరేంద్రనాథ్. ఈ నాటక రచయిత."

"హలో!" అంటూ షేక్ హేండ్ ఇచ్చేడు. "నా పేరు పాణి. ఇండో—పాన్ కంపెనీ సెక్రటరీని" అంటూ పరిచయం చేసుకొన్నాడు.

"నీ నాటకం చూశాక మా వాడి కో అనుమానం వచ్చిందోయ్. కొంచెం తీరుద్దూ" అనేసి, ఎవరో పిలిస్తే వెళ్ళి పోయేడు శాస్త్రి.

"మీ నాటకం చాలా బాగుంది" అన్నాడు పాణి, ఉపోద్ఘాతంగా.

"థాంక్స్" అన్నాడు కవి మొహమాట పడి.

"నాకో ఒక చిన్న అనుమానం..."

"అడగండి."

"ఈ నాటకంలో మీరు ఏం చెప్ప దలుచుకొన్నారు?"

కవి విస్తుపోయేడు. క్షణం సీరియస్‌గా శూన్యంలోకి చూశాడు. తరవాత పాణి వైపు తిరిగి, "నిజమేనండీ. నాకూ తెలియటం లేదు ఎంత ఆలోచించినా" అన్నాడు దిక్కుమొహం పెట్టి.

ఈ సారి తెల్లబోవటం పాణి వంతయింది. "అహా! నా ఉద్దేశ్యం అది కాదు. ఈ నాటకం. . ." అంటూ పేరు గుర్తు రాక ఆగిపోయేడు.

"రంగులకల." అందించేడు కవి.

"ఆఁ అదే రంగులకల—సబ్జెక్టు బాగుంది, గురూగారూ. కానీ,ఇది చూస్తూ ఉంటే నాకో చిన్న అనుమానం వచ్చింది. అసలు ప్రేమంటే ఏమిటి?"

ఒక క్షణం మళ్ళీ శూన్యంలోకి చూసేడు కవి. తరవాత ఒక్కసారి "హాఁ" అని మూలిగేడు. "ప్రేమ!" అని గొణిగి, మళ్ళీ "హాఁ" అన్నాడు భారంగా. తరవాత కళ్ళు సగం మూసి మళ్ళీ సీకట్లోకి చూస్తూ, "ప్రేమ!" అన్నాడు. అంతే! ఆ తరవాత అలాగే నిశ్చలంగా ఉండిపోయేడు.

పాణికి భయం వేసింది. చుట్టూ చూసేడు. ఎవరి పనిమీద వాళ్ళు ఉండటంతో ఎవరూ వీళ్ళను చూడటం లేదు.

"గురూగారూ!" మెల్లిగా పిలిచేడు.

కవి మాట్లాడలేదు.

"సమాధానం చెప్పకపోతే పోన్లెండి. మీ రిలా మనసు పాడు చేసుకోకండి" అన్నాడు ఓదార్పుగా.

"షటప్!" అరిచేడు కవి. "గంట సేపు నా నాటకంలో చర్చించిన సబ్జెక్ట్ గురించి నేను చెప్పలేకపోవటమా?"

"ఇంతసేపూ ఆలోచిస్తూ ఉంటే..." నసిగేడు పాణి.

కవి వేదాంతిలా నవ్వేడు. "ఆలోచన కాదు" అన్నాడు గంభీరంగా.

"మరి?"

"ఇన్‌స్పిరేషన్ రావాలి!"

కవి మొహంలో నెమ్మది నెమ్మదిగా మార్పు వచ్చింది. పిడికిలి బిగించి, గుండెనిండా ఊపిరి పీల్చుకున్నాడు... "ప్రేమ! రెండు హృదయాల అస్తిత్వపు స్పందన! ! భవబంధాలకూ, ద్వేషవిద్వేషాలకూ అతీతమైన ప్రపంచంలో రెండు విభిన్న ధృక్పథాల కలయిక. ప్రేమ దాహార్యంలో బ్రతుకుతున్న ఈ మనుష్యులకు అది అర్థంకాని ఒక రాగరంజిత రసానుబంధం. రెండు హృదయాల మీద పలికే ఒక రాగం. ఈ అనురాగపు అర్ణవంలో అమావాస్య చీకట్లు, అర్థిఘాతాలు గుర్తుకు రాని ఒక మహిమాన్వితమైన అనుభవం. అర్థమైందా?"

పాణి దిక్కుమొహం పెట్టి, "అర్థమైం"దన్నట్టు తల ఊపేడు.

కవి ఈ సారి మామూలుగా నవ్వి "నిజం చెప్పండి, మాష్టారూ" అని అడిగేడు. పాణి ఏడవలేక నవ్వినట్టు నవ్వేడు.

"సిగరెట్టొకటి ఇవ్వండి" అన్నాడు కవి. పాణి ఇచ్చేడు.

దాన్ని పెదవుల పెట్టుకుని, "మీకు పెళ్ళయిందా?" అని అడిగేడు. లేదన్నట్టు తల ఊపేడు.

"ఎవర్నైనా ప్రేమించాలని ఉందా?"

అర్థం కానట్టు చూసేడు పాణి. కవి మాట మారుస్తూ, "మీకు స్కూటరుందా?" అన్నాడు.

"ఉంది" అన్నాడు పాణి అర్థం కానట్టు మొహం పెట్టి.

"స్కూటర్ కాదు. కారు.

"బాంక్ బాలెన్స్?"

లేదన్నాడు పాణి అతని వైపు అను మానంగా చూస్తూ.

"డబ్బు బాగా ఖర్చు పెడతారన్న మాట." నవ్వుతూ అన్నాడు కవి.

సంభాషణ ఇలా ఎందుకు మార్చేశాడో అర్థం కాలేదు పాణికి.

అంతలో హీరోయిన్ వచ్చిందక్కడికి. "ఏం కవిగారూ, ఎలా ఉంది నా నటన? మీ రూహించిన పాత్రకి సరిపోయేనా?" అంది నవ్వుతూ.

"అమ్మమ్మ, ఎంత మాట! మీరు వేసే వేషానికి అడ్డేమిటి" అంటూ చిన్న మెలో వేసి పాణి వైపు తిరిగి, "ఈమె పేరు లత. మా హీరోయిన్" అంటూ పరిచయం చేసేడు.

"నమస్తే" అన్నాడు పాణి.

"ఈయన పాణి. ఇండో-పాన్ కంపెనీ సెక్రటరీ" అన్నాడు. లత విస్ఫారితమైన కళ్ళతో పాణి వైపు చూసి వెంటనే కళ్ళు దించుకుని, ప్రతినమస్కారం చేసింది.

"హై దిట్టై, గురూగారూ, మీరొక్కరే వచ్చేరా? మీ మిసెస్‌కూడా వచ్చేరా?" అని అడిగేడు.

పాణి కొంచెం ఆశ్చర్యపోయి, "నా కింకా పెళ్ళి కాలేదు" అన్నాడు.

"అయితే, కొంచెం ఉండండి. నన్ను కోటిలో డ్రాప్ చేద్దురు గాని మీ కార్లో" అన్నాడు చివరి పదం ఒత్తి పలుకుతూ.

"ఒక అయిదు నిమిషాల్లో వస్తాను. ఈ లోపులో మీరు మాట్లాడుతూ ఉండండి" అంటూ వెళ్ళబోయి, మళ్ళీ వెనక్కి తిరిగి, "మీ ప్రశ్నకి జవాబు తొందర్లోనే అనుభవం ద్వారా రావాలని మై విష్" అనేసి వెళ్ళిపోయేడు.

"ప్రశ్నేమిటి?" అంది లత. పాణీ లత ఇద్దరే మిగిలేరు.

"పోనీండి. ఆ విషయం ఇప్పు డెందుకు?" అని తప్పించేడు.

ఒక క్షణం మౌనంగా గడిచింది.

"ఇక్కడంతా గొడవగా ఉంది. అలా బయటికి వెళదాం, రండి. వీళ్ళు మేకప్ తియ్యటం పూర్తయ్యేసరికి పది నిమిషాలు పడుతుంది" అంటూ బయటకు దారితీసింది. పాణి ఆమెని అనుసరించాడు. ఆడిటోరియమ్ వెనక తలుపు నుంచి బయటకు వచ్చారు. అంతా నిర్మానుష్యంగా ఉంది. వెన్నెల పిండారబోసినట్టు ఉంది.

ఒక నిమిషం ఎవరూ మాట్లాడ లేదు. లతే ముందు కదిలించింది. "ఏమిటి, అలా మౌనంగా ఉండి పోయేరు?"

పాణి నవ్వి, "ఏం లేదు" అన్నాడు.

అవసానం

చిన్నవాడు మనలను నిర్దయగా చూడడం ప్రారంభిస్తే, మనకు ఈ లోకంలో వచ్చిన పని అయిపోయినట్లే లెక్క.

—మాక్డొనాల్డ్

"నాకు మౌనంగా ఉండిపోవటం ఇష్టం" అంది సాలోచనగా. "నిజానికి నా కీనాటకాలంటే ఇష్టం లేదు. ఇంత గొడవ భరించలేనుకూడా. కానీ ఏం చెయ్యను? మా అమ్మ కోసం, మా తమ్ముణ్ణి చదివించటం కోసం నా మనసుని చంపుకున్నాను. ఇలాగే వెన్నెల్లో కూర్చుని, ఆలోచిస్తూ ఉండిపోవాలంటే నాకు చాలా ఇష్టం. కానీ, ఎలా కుదురుతుంది?" అకస్మాత్తుగా ఆమె కంఠంలో విషాదం ధ్వనించింది.

పాణి బాధ పడుతూ, "ఐ యామ్ సారీ. మీ మనసు అనవసరంగా పాడు చేసేను" అన్నాడు.

"లేదు, లేదు. ఎందుకో మిమ్మల్ని చూడగానే ఆత్మీయుల్లా మనసులో బాధ అంతా విప్పి చెప్పుకోవాలని అనిపించింది. అందుకే మీతో ఎక్కువ పరిచయం లేకపోయినా నా గొడవంతా చెప్పి మిమ్మల్ని బాధ పెట్టేను. ఏమీ అనుకోరుగా" అంది.

"అనుకోను" అన్నాడు పాణి.

"నాకు తెలుసు— మీరు చాలా మంచివాళ్ళు" అంది. "మీరు అదృష్టవంతులు. మీ కీ ఫీల్డులో పరిచయం లేదు. ఇందులో బ్రతకటం చాలా కష్టం. ముఖ్యంగా నా లాటి అమ్మాయి."

"పోనీ, ఎవర్నైనా మంచి అబ్బాయిని చూసి పెళ్ళి చేసుకోకూడదూ?"

లత శుష్కంగా నవ్వి, "హ్హాం— పెళ్ళా? ఎవరు చేసుకుంటారు-అందులో నా లాటి దాన్ని? ప్రేమిస్తున్నామనే సాకుతో. . ." అంది.

పాణి మరి వినలేదు. ప్రేమ పేరు వినగానే అతనికి తన సందేహం గుర్తు వచ్చింది. ప్రేమ! ఎంత అందమైన అర్థవంతమైన! అనుకున్నాడు. మళ్ళీ అంతలోనే 'ఇదేమిటి? నా మెదడు ఇంత క్రిమినల్‌గా ఆలోచిస్తుంది?' అనుకున్నాడు.

"ఏమిటి, మళ్ళీ ఆలోచనల్లోకి జారుకున్నారు?" అంది లత.

పాణి నవ్వి, "ఏం లేదు" అన్నాడు.

"కాదు. మీరు చాలా అన్యమనస్కంగా ఉన్నారు. ఏమిటో నాకు చెప్పరూ?" అంది చనువుగా.

"ఏమీ లేదు. మీ నాటకం చూశాక, అందులోనూ ముఖ్యంగా మీ డైలాగులు విన్నాక నా కో అనుమానం వచ్చింది, అసలు ప్రేమంటే ఏమిటి? అని."

లత అతనివైపు ఆశ్చర్యంగా చూసింది. క్రమంగా ఆమె బుగ్గలు ఎర్రబడ్డాయి. "నాకూ తెలియదు. తెలుసుకునే అవసరం కూడా రాలేదు ఇప్పటి వరకూ. కానీ, ఇప్పుడు మీ ప్రశ్న వింటూంటే. . ." అంటూ సిగ్గుతో నేలచూపులు చూస్తూ మధ్యలో ఆపు చేసింది.

పాణికి తల గిర్రున తిరిగిపోయింది. తనని తను సంబాళించుకుని "నిజంగానా, లతా?" అన్నాడు డ్రమెటిక్‌గా.

"నిజం, శేఖర్" అంది అడుగు ముందుకేసి.

"నా పేరు పాణి" అంటూ సరి దిద్దాడు.

"నిజం, పాణి! ఈ లోకంలో ఎవర్నీ నమ్మలేక అసలు ప్రేమ అనే పదాన్నే నా జీవితంలోంచి తుడిచేసుకోవాలని అనుకున్నాను. కానీ. . ."

"లతా" అంటూ అడుగు ముందుకేసి ఆమె చెయ్యి పట్టుకున్నాడు.

"వద్దు, శేఖర్" అంటూ విడిపించుకోబోయింది.

"నా పేరు పాణి" అన్నాడు విసుగ్గా.

"వద్దు, పాణీ. మనది అలౌకికమైన ప్రేమ. రెండు నిమిషాల్లో ఒకర్ని ఒకరం పూర్తిగా అర్థం చేసుకున్నాం. మన ప్రేమని ఈ తుచ్ఛమైన కోర్కెలతో బలి చేసుకోవద్దు" అంది ఇమోషనల్‌గా!

పాణి కరిగిపోయేడు. "లతా!" గంభీరంగా అన్నాడు. "ఈ అనుభవాన్ని నా స్మృతుల పుటల్లో జాగ్రత్తగా దాచుకుంటాను."

"ఈ అభాగ్యురాలికి ఇంతకన్నా కావలసింది ఇంకేముంది?" అంది లత. అంతలో శాస్త్రి తన గురించి వివర్నే అడగటం వినిపించింది. "వెళ్ళొస్తాను, లతా" అన్నాడు భారంగా. ఇద్దరూ వెనక్కి తిరిగారు. "రేపు ఆదివారం కదా? రేపు మధ్యాహ్నం మీ కేదైనా పని ఉందా?" అడిగింది.

"ఉహూఁ లేదు" అన్నాడు పాణి.

"రేపు నవరంగ్‌కి మాట్నీ కొస్తారా?"

ఆమె కళ్ళలోకి తన్మయంగా చూసి, "వద్దు, లతా" అన్నాడు పాణి. "మన అలౌకికమైన ప్రేమని మాట్నీల్లోనూ, సెకెండ్‌షోల్లోనూ ప్రదర్శించుకోవద్దు. భద్రంగా గుండెల్లోనే దాచుకుందాం. పోతే మీ అత్యంత ఆప్తునిగా మీ కో సలహా ఇవ్వమంటారా? . . పాడవ్వాలనుకుంటే పూర్తిగా పాడవండి. అంతేకానీ, ఈ మానసిక వ్యభిచారం వద్దు. ముఖ్యంగా అమాయకులైన అబ్బాయిలతో—"

* * *

పాణిని చూడగానే "ఏరా, ఎక్కడికి వెళ్ళేవ్ ఇంత సేపూ? "అంటూ చిరాకు పడ్డాడు. పాణి నవ్వి ఊరుకున్నాడు. వెనకనే వస్తున్న లతని చూడగానే శాస్త్రి కళ్ళు చిట్లించేడు. అనుమానంగా స్నేహితుని వైపు చూస్తూ, "ఒరేయ్, పాణీ" అంటూ ఏదో అడగబోయేడు. అతన్ని మాట్లాడనివ్వకుండా "మరి పోదామా, గురూ?" అన్నాడు పాణి.

"మాట మార్చకోయ్. . . కొంచెం జాగ్రత్తగా ఉండు."

"అంటే?" అన్నాడు పాణి అర్థం కావట్టు.

"ఆ అమ్మాయి మనుషుల్ని మామూలుగా పాడుచేస్తే ఫరవాలేదు. కానీ, ఏమీ లేకుండానే పెద్ద పెద్ద మాటలు చెప్పి అనవసరంగా మనసు పాడు చేస్తుంది."

పాణి నవ్వేడు. "ప్రేమించటం అంటే ఏమిటో నాకు తెలియకపోవచ్చు. కానీ, కాగితప్పూలని గుర్తించ లేనంత అమాయకుణ్ణి కాను" అన్నాడు.

"నిజమే. కానీ, ఒక మంచి అనుభవాన్ని ఇలా పాడుచేసుకోక" అని అంటూ ఉండగా కవి వచ్చే డక్కడికి.

"మీ పనై పోయిందా, గురూగారూ?" అన్నాడు పాణి.

"లేదు. మీరు వెళ్ళండి" అన్నాడు కవి.

"మరి మిమ్మల్ని దింపటం?"

"వాణ్ణి మనం దింపటం ఎందుకు?" అంటూ శాస్త్రి కవి వైపు తిరిగి, "ఏరా, నీ స్కూటర్ లేదూ?" అన్నాడు.

"ఉంది" అన్నాడు కవి నవ్వి. "కవులు స్కూటర్స్ కోసం నిరంతరాన్వేషకులు."

పాణీ, శాస్త్రి బయటి కొచ్చేరు. ఇంటి వైపు వెళుతూంటే "ఇప్పుడు ఆ హోటల్ భోజనం ఎందుకులే? మా ఇంట్లోనే భోజనం చేద్దువు గాని" అన్నాడు. పాణి మౌనంగానే అంగీకారం తెలిపేడు. అప్పుడప్పుడు ఇలా స్నేహితు నింట్లో భోజనం చెయ్యటం అతనికి అలవాటే.

ఇద్దరూ . శాస్త్రి ఇంటి కొచ్చేరు. తలుపు తట్టగానే శాస్త్రి చెల్లెలు వచ్చి తలుపు తీసింది.

"ఇంకా నిద్ర పోలేదా?" అంటూ ఆప్యాయంగా చెల్లెల్ని అడిగేడు.

ఆ అమ్మాయి నిద్రకళ్ళతో నవ్వి, "నీ కోసమే చూస్తున్నాను" అంది.

"వీడుకూడా ఇక్కడే భోజనం చేస్తాడు" అన్నాడు శాస్త్రి.

పల్లవి 'అలాగే' నన్నట్టు తల ఊపి లోపలి కెళ్ళింది. కాళ్ళు కడుక్కుని వచ్చి కూర్చున్నారు ఇద్దరూ.

"నాన్నా, అమ్మా నిద్రపోతున్నారా?" అడిగేడు శాస్త్రి.

"ఆహా, ఇప్పుడు టైమెంతయిందో తెలుసా? పదకొండు" అంది పల్లవి. "వాళ్ళు తొమ్మిదింటికే పడుకున్నారు."

"మరి నేను పెట్టుకొని తినేవాణ్ణిగా? నువ్వు అనవసరంగా మేల్కోవటం దేనికి?" అన్నాడు. పల్లవి మాట్లాడలేదు. అంతలో శాస్త్రి పాణి వైపు తిరిగి, "చెప్పటం మరిచిపోయాన్రోయ్. ఈ రోజు మన పల్లవికి ఓ సంబంధం వచ్చింది" అన్నాడు.

పాణి చప్పున తల ఎత్తి పల్లవి వైపు చూసి, "నిజంగా?" అన్నాడు. వడ్డిస్తున్న కూరగిన్నె గబుక్కున టేబిల్ మీద వదిలేసి సిగ్గుతో బయటికి పరుగెత్తింది. పాణి బిగ్గరగా నవ్వి, "అరె, అప్పుడే అంత సిగ్గెందుకు? రా" అంటూ పిలిచాడు. కానీ, ఆ అమ్మాయి మరి రాలేదు.

"ఇంతకీ ఎవరు?" అడిగేడు. శాస్త్రి వివరాలు చెప్పేడు.

భోజనం చేసి గదిలోకి వచ్చేక "మరి తను వెళ్ళిపోతే ఇంట్లో ఇలా తిరగటానికి ఎవర్నైనా తెచ్చుకోవద్దూ?" అని పక్కసాడి వేసుకుంటూ పాణి అడిగేడు.

శాస్త్రికి ప్రశ్న అర్థమైంది. నవ్వి, "ఇంకా ఆ విషయం ఆలోచించలేదు" అన్నాడు.

"మరి ఇంట్లో నీ విషయాలు చూసేది తనొక్కతే కదా?" అన్నాడు పాణి. శాస్త్రి తన చెల్లెల్ని ఎంత అభిమానిస్తాడో అతనికి తెలుసు. వాడి కున్న బద్ధకానికి పల్లవే గానీ వాడి వెనక అంతా సర్దుతూ ఉండకపోతే వాడి గది,

తెలుపు - నలుపు
చిత్రం — ఓ. ఎ. అలిత (కరీంనగర్)

వాడి వస్తువులూ ఎంత అస్తవ్యస్తంగా తయారవుతాయోకూడా అతనికి తెలుసు.

"నీ కేమైనా మతి పోయిందేమిటి. . . అందుకని పెళ్ళి చేసి పంపకుండా అలా ఉంచేస్తామా ఏమిటి?" అన్నాడు.

"అయితే, తొందర్లోనే మాకు విందు భోజనం ఉందన్నమాట" అన్నాడు పాణి నవ్వుతూ. శాస్త్రి మాట్లాడలేదు. అలాగే కిటికీలోంచి బయటికి చూస్తూ ఉండి పోయేడు. పాణి పక్కమీద దుప్పటి సరిగా సర్దుతూ, "ఇక ఇలా మనం పదకొండింటికీ, పన్నెండింటికీ వస్తే ఎవరూ తలుపు తీయరన్న మాట" అన్నాడు నవ్వి. శాస్త్రి దానికీ మౌనంగా ఉండిపోయేడు. పాణికి ఏదో అనుమానం వచ్చి, "శాస్త్రీ" అంటూ దగ్గరగా వెళ్ళేడు. శాస్త్రి వెనక్కి తిరిగేడు. అతని కళ్ళనిండా నీళ్ళు చూసి, పాణి కలవరపడి, "ఏమిట్రా ఇది?" అన్నాడు.

శాస్త్రి నవ్వి, "ఏమీలేదు. పల్లవి ఈ ఇంట్లోంచి వెళ్ళిపోవటాన్ని ఊహించు కుంటున్నా నంతే" అన్నాడు.

"మరీ ఇంత సెన్సిటివ్ అయితే ఎలా?"

"ఆ మాత్రం సెన్సిటివ్‌నెస్ లేకపోతే జీవితం కాజువల్ అయిపోదూ?" అన్నాడు శాస్త్రి నవ్వుతూనే.

"పల్లవి వెళ్ళిపోతుంది. కొంత కాలానికి ఇంకో అమ్మాయి నీ జీవితంలో భాగం పంచుకోవటానికి వస్తుంది. నీ అలవాట్లు గమనిస్తూ నిన్ను తీర్చి దిద్దుతుంది. ఆ ఆప్యాయతలో నువ్వు పల్లవిని మరిచిపోతావ్" అన్నాడు పాణి. శాస్త్రి మాట్లాడలేదు. అంతలోనే పాణికి ఒక అనుమానం వచ్చింది.

"అంటే. . . ఒకలా ఆలోచిస్తే. . . పల్లవి స్థానాన్ని నీ భార్య భర్తీ చేస్తుందన్నమాట!" అన్నాడు సాలోచనగా.

"ఛా. . . చెల్లి, భార్య ఒకలా ఎలా అవుతారు?"

"కారు. నేనూ ఒప్పుకుంటాను. కానీ, ఇప్పుడు పల్లవి నిన్నెంత అభిమానిస్తుందో, రేపు నీ భార్యా నిన్ను అలాగే అభిమానిస్తుంది. సెక్స్ వదిలిపెట్టు. అది పోతే ఇద్దరూ నీకు దగ్గిరవాళ్ళే!" అన్నాడు.

"కాదు. పల్లవిని నేను అభిమానిస్తాను. అంతే. మా ఇద్దరి మధ్యా ఉన్నది ఆప్యాయత మాత్రమే. నా భార్యకీ, నాకూ మధ్య ఉన్న అనుబంధం ఇంకొంచెం ఎక్కువని."

"ఏమిటి? సెక్సా?"

"అదొక్కటే కాదు. వీటన్నిటికీ అతీతమైనది ఇంకొకటి—ప్రేమ!"

"అదే నే నడుగుతున్నది. ప్రేమంటే ఆప్యాయత ప్లస్ సెక్స్ ప్లస్ ఇంకొకటి! ఆ ఇంకొకటి ఏమిటి?"

"సెక్స్ కంత ఇంపార్టెన్స్ ఇవ్వక. ఉప్పొంగే ఆప్యాయతనీ, ప్రేమనీ వెలిబుచ్చటానికి అదొక మార్గం. కాబట్టి ఎంతో పెద్దదయిన ప్రేమ'లో అదో భాగం. అంతే" అన్నాడు శాస్త్రి.

వెంటనే పాణి అన్నాడు: "అయితే, ప్రేమంటే ఏమిటి?"

శాస్త్రి మాట్లాడలేదు. క్షణం నిశ్శబ్దంగా గడిచాక మళ్ళీ పాణి అన్నాడు: "నీ కోపం రాదంటే నిన్నో ప్రశ్న అడుగుతాను." అతని పక్కమీద కొచ్చి కూర్చుంటూ "అడుగు" అన్నాడు శాస్త్రి.

"ఆ హీరోయిన్ తో నేను మాట్లాడేమూ అనగానే నువ్వు భయపడ్డది ఆ అమ్మాయిని నే నెక్కడ ప్రేమిస్తానో అని కదూ?"

"అహా నీ మీద నమ్మకం లేక కాదు. ఆ అమ్మాయి ప్రతివాణ్ణీ సిన్సియర్‌గా ప్రేమించినట్టు నటిస్తుంది. అనుభవం లేక నువ్వెక్కడ మోసపోతావో నని."

"అంటే నీ ఉద్దేశ్యం నేను సెన్సిటివ్ కాబట్టి నా మొదటి అనుభవం ఇలా పాడవకుండా ఉండాలనే కదా నువ్వు హెచ్చరించింది."

"ఔను" అన్నాడు శాస్త్రి.

"మరి నీ ఈ ప్రేమించటం అనే అనుభవాన్ని మొట్టమొదటిసారి భార్య దగ్గర కాకుండా చెల్లెలి దగ్గరే ఎందుకు పొందుతున్నావ్?"

"చెల్లెలూ, భార్యా ఒకరే ఎలా అవుతారు?" అన్నాడు శాస్త్రి కొంచెం కోపంగా.

"సీరియస్ కాకు మరి" అన్నాడు పాణి నవ్వి. "ప్రేమ అనే విషయానికి సంబంధించినంతవరకూ ఇద్దరూ ఒకటేగా?"

శాస్త్రి క్షణం మాట్లాడకుండా ఆలోచిస్తూ ఉండిపోయేడు. తరవాత అన్నాడు: "నీ వాదం ఒప్పుకోను నేను. చెల్లెలు ఇంట్లోంచి వెళ్ళిపోతుం దనే భావంతోనే అభిమానిస్తాం. దానిలో పరిపూర్ణత్వం లేదు."

"అయితే, చెల్లెల్ని వదిలేయ్. పోనీ తల్లిని?" అన్నాడు పాణి. శాస్త్రి మాట్లాడలేదు.

• • •

"నే నో అమ్మాయిని ప్రేమిద్దా మనుకొన్నాను" అన్నాడు పాణి. శాస్త్రి నవ్వేడు. "ప్రేమిద్దా మనుకోవటం ఏమిటి?" అన్నాడు గ్లాసు ఎత్తి గుటక వేస్తూ. బార్లో ఎక్కువ మంది జనం లేరు. నిశ్శబ్దంగా ఉంది.

"పది రోజుల క్రితం ఓ అమ్మాయితో పరిచయం అయిందిలే" అన్నాడు పాణి.

శాస్త్రి హుషారుగా ముందుకు వంగుతూ, "చెప్పు, చెప్పు" అన్నాడు.

"ఏమీ లేదు. పరిచయం కొంచెం పెరిగింది. ఒకసారి పబ్లిక్ గార్డెన్స్‌కి కూడా వెళ్ళేం" అంటూ ఆగేడు.

శాస్త్రి ఆసక్తితో "తరవాత ఏమైంది?" అన్నాడు.

పాణి నవ్వి, "ఏముంది? నేనే పరిచయాన్ని తెంచేసుకొన్నాను" అన్నాడు. శాస్త్రి ఆశ్చర్యంగా "ఎందుకు?" అన్నాడు.

"నాలో ఏం చూసి ఆ అమ్మాయి నాతో పబ్లిక్ గార్డెన్స్ కొచ్చిందో నా కర్థం కాలేదు."

"నీతో పరిచయం పెంచుకొని, పెళ్ళి చేసుకొందామని అనుకొని ఉంటుంది."

"అంటే ఈ ప్రేమ స్వార్థంతో ఉద్భవించిం దన్న మాటేగా? ఒక వేళ నేను పెళ్ళిచేసుకోను — అని తెలిస్తే నాతో ఈ తిరుగుడుకు గుడ్‌బై చెప్పేసి ఇంకెవరన్నా తన వెనక నాలుగు రోజులు తిరిగితే అతనితో కలిసి ఇంకో కేద్వాయ్ గార్డెన్స్‌కో వెళుతుందన్న మాట."

"అవును. ప్రేమించటంలో ఆ మాత్రం రిస్క్ ఎప్పుడూ ఉంటుంది" అన్నాడు శాస్త్రి.

"భయం ఉంటే అది ప్రేమ ఎలా అవుతుంది?"

"సర్లే. ఇంతకీ ఆ అమ్మాయి విషయం ఏం చేసేవ్?" అన్నాడు శాస్త్రి నవ్వుతూ.

"నెలరోజుల పాటు జరిగిన ఆ స్నేహం నాలో వ్యధనే కలిగించింది. అనవసరమైన మానసిక సంఘర్షణ! ఈ అమ్మాయి నన్ను ప్రేమిస్తోందా? లేక పోతే స్వార్థంతో రిస్క్ తీసుకుంటూందా? ఇది తెలుసుకోవటంకోసం నేనూ ఒక రిస్క్ తీసుకొన్నాను."

శాస్త్రి ఆత్రతగా "ఏం చేసేవ్?" అన్నాడు.

"ఒక రోజు నా రూమ్‌కి వచ్చి నప్పుడు నడుము చుట్టూ చెయ్యి వేసి దగ్గిరకు తీసుకొన్నాను."

శాస్త్రి ఒక్క గుక్కలో గ్లాసులో ద్రవం పూర్తిచేసి, "తరవాత?" అన్నాడు ఉత్సుకత భరించలేక.

"ఆ అమ్మాయి సుతారంగా నన్ను విడిపించుకొని, ప్లీజ్ ఇప్పుడొద్దు" అంది.

"మంచి అమ్మాయన్న మాట" అన్నాడు శాస్త్రి వెనక్కి వాలుతూ— "తరవాత ఏం జరిగింది?"

"ఆ అమ్మాయితో స్నేహం తెంపేసు కొన్నాను."

శాస్త్రి ఆశ్చర్యంతో "అదేం? !" అన్నాడు.

"ఆ అమ్మాయి నన్ను మనస్ఫూర్తిగా ప్రేమించటం లేదు. ప్రేమలో అనుమానాలకు తావు లేదు. ఆమెలో నా పట్ల ప్రేమకన్నా జాగ్రత్త ఎక్కువ ఉంది. నిజమైన ప్రేమ ఇద్దరి మధ్యా ఒక తెగింపు, ప్రపంచం ఏమనుకున్నా ఫర్వా లేదు — అనే పిచ్చితనం కలగచేస్తుంది. అంతేకానీ, అంత కామన్ సెన్స్‌డ్‌గా ఉండదు" అన్నాడు పాణి.

"నువ్వు వెధవ్వి" అన్నాడు శాస్త్రి అంతా విని.

"అది నిజమే ననుకో. కానీ, ఎందుకు?" అన్నాడు పాణి నవ్వి.

"కొన్నమాత్రం ఆ అమ్మాయి సిన్సియర్‌గా ప్రేమించాలా? నువ్వేమో ప్రేక్షకుడిలా దూరంగా నిలబడి ఎక్స్‌పెరిమెంట్లు చేస్తూంటావా?"

పాణి మాట్లాడలేదు. మళ్ళీ శాస్త్రి అన్నాడు:

"కానీ, ఆ అమ్మాయి నీ మీద గుడ్డి ప్రేమతో ఒప్పుకుందనుకో. నువ్వే మంటావో తెలుసా? 'ఆ అమ్మాయికి నీతి, నియమం లేవు. పెళ్ళిచేసుకోవ టానికి శరీరాన్ని ఎరగా ఉపయోగించింది,' అని."

"మరి ఇన్ని అనుమానాలతో ఎలా ప్రేమించటం?" అడిగేడు పాణి. శాస్త్రి

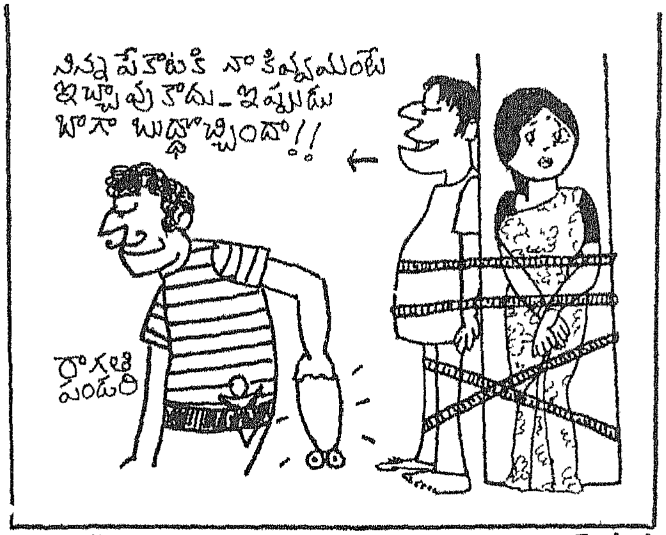

నవ్వేడు. "ఎవర్నన్నా ప్రేమించాలి అనుకొని మొదలు పెడితే అది ప్రేమ కాదు. హృదయంలో స్పందన హఠాత్తుగా కలిగాలి. అదీ ప్రేమంటే."

"ఎవర్ని చూచినా నాకు అలా కలగటం లేదు" అన్నాడు పాణి.

"అంటే నువ్వు ప్రేమరాహిత్యం అనే వ్యాధితో బాధపడుతున్నా వన్నమాట!" అన్నాడు శాస్త్రి, నవ్వి. పాణి మాట్లాడలేదు. ఖాళీ గ్లాసుని వేళ్ళ మధ్య తిప్పుతూ అలానే మౌనంగా ఉండిపోయేడు.

"ఏమిటి, అలా మూడ్స్ లోకి వెళ్ళిపోయేవ్?"

"ఏమీ లేదు" అన్నాడు పాణి. "నువ్వు చెప్పింది నిజమే! నేను పెరిగిన పరిస్థితులు అలాటివి. నా తల్లి చిన్నప్పుడే చచ్చిపోయింది. తండ్రో చరిత్ర హీనుడు. చెల్లెళ్ళు లేరు. అందువల్ల దాదాపు ఒంటరిగానే పెరిగేను."

"కానీ, నువ్వు ప్రేమపట్నా, స్త్రీ పట్నా అంత గౌరవభావాన్ని పెంచుకోవటం అనవసరం. అలా పెంచుకొంటే ఈ రియలిజానికి తట్టుకోలేక దెబ్బ తింటావ్." హెచ్చరించేడు శాస్త్రి.

"కాదు. అంతవరకూ వస్తే — అసలు ప్రేమంటే ఏమిటో తెలుసుకోకుండా పెళ్ళి చేసుకోను. స్త్రీని ముట్టుకోను." దృఢంగా చెప్పేడు పాణి.

శాస్త్రి నవ్వేడు. "తొందరపడి వెధవ నిర్ణయాలు తీసుకోకు" అన్నాడు. పాణి సీరియస్‌గా "నువ్వే చూస్తావుగా?" అన్నాడు.

"ఏమిటి? ప్రేమంటే ఏమిటో తెలుసుకోలేకపోతే జీవితాంతం బ్రహ్మచారిగానే ఉండిపోతావా?"

"ఆహా" అన్నాడు పాణి ఒక నిశ్చయానికి వచ్చినట్టు.

"సర్లే. ఇక లే" అన్నాడు శాస్త్రి తానూ లేస్తూ. ఇద్దరూ బయటికొచ్చేరు. శాస్త్రి డ్రైవింగ్ సీట్లో కూర్చున్నాడు.

"ఇటెక్కడికి?" అన్నాడు పాణి, కారు ఆబిడ్స్ వైపు తిరగటం చూసి.

"ఇక్కడో చిన్న పనుంది. అది చూసుకొని వెళదాం" అంటూ ఒక హోటల్ ముందు ఆపేడు. ఇద్దరూ కారు దిగేరు. ఆ హోటల్‌కి రావటం పాణికి అదే ప్రథమం.

"అక్కడే ఆగిపోయేవేం? రా!" అన్న పిలుపుతో శాస్త్రిని అనుసరించేడు. ఇద్దరూ మెట్లెక్కి పైకి వస్తూంటే— "ఇక్కడేం పని?" అన్నాడు పాణి.

"ఒక ఫ్రెండును కలుసుకోవాలి" అంటూ ఒక రూమ్ ముందు ఆగి తలుపు తోసేడు.

"ఎవ రతను?" అన్నాడు పాణి.

"నువ్వే చూడు" అన్నాడు శాస్త్రి నవ్వి. పాణి లోపలికి అడుగు పెట్టి చటుక్కున ఆగిపోయేడు. పక్కమీద బోర్లా పడుకొని పుస్తకం చదువుతున్న అమ్మాయి, తలుపు చప్పుడుకు తల పక్కకు తిప్పి అతణ్ణి చూసింది. పాణి చప్పున వెనక్కి తిరిగేడు. అప్పటికే శాస్త్రి బయట తలుపు వేసి గెడ పెట్టేసేడు. పాణి తలుపు లాగుతూ, "ఒరేయ్ — ఏమి టిది?" అన్నాడు కోపంగా.

శాస్త్రి కిటికీలోంచి చూస్తూ, "సారీ, బ్రదర్. నీ డెసిషన్ భయంవేసింది. అందుకనే" అంటూ నవ్వేడు.

"కానీ ..." అంటూ ఏదో చెప్ప బోయేడు పాణి.

"ఇంకేం చెప్పక. పొద్దున్నే తలుపు తియ్యమని బోయ్‌కి చెప్పాను. ఈ హోటల్‌లో నేను ఎంత చెప్తే అంత. రేపొద్దున్న వరకూ ఇందులోనే ఉండాలి నువ్వు" అని, "వసంతా ..." అంటూ పిలిచేడు గట్టిగా.

ఇప్పటివరకూ జరుగుతూన్న దంతా అర్థం కాక బిత్తరపోయి చూస్తున్న ఆ అమ్మాయి కిటికీ దగ్గరకు పరుగెత్తుకు వచ్చి, "నువ్వా, శాస్త్రీ?" అంది తేలిగ్గా ఊపిరి పీల్చుకొంటూ.

"ఆఁ నేనే" అన్నాడు శాస్త్రి నవ్వి.

"ఏమి టిదంతా?" అని ప్రశ్నించింది.

"ఏమీ లేదు. మావాడికి కొత్త. కొంచెం ప్రేమంటే ఏమిటో నేర్పు" అన్నాడు శాస్త్రి. వసంత కూడా నవ్వింది. పాణి ఇంకా షాక్ నుంచి తేరుకోలేదు.

"మరి నేను వెళ్ళొస్తాను. గుడ్‌బై" అంటూ శాస్త్రి వెళ్ళిపోయేడు. వసంత కిటికీ తలుపులు మూసేసి, పాణి దగ్గరికి వచ్చింది. పాణి తనను గమనించటం చూసి, "ఏమిటి, ఆలోచిస్తున్నారు" అంది నవ్వుతూ. పాణి మాట్లాడలేదు.

"మీ రీ రాత్రంతా ఇక్కడే ఉండాలి. అలా మాట్లాడకుండా బిగుసుకుపోతే ఎలా?"

పాణి నవ్వేడు.

"అమ్మయ్య! కొంచెం కదిలేరు. చాలు" అంది వసంత నవ్వుతూ.

"అంటే, నాకు నేను జడుడిలాగానూ, అనాగరికుడిలాగానూ కనబడుతున్నానా?" అన్నాడు పాణి కోపంగా. అతనికి ఒళ్ళు మండిపోతూంది.

"మీ స్నేహితుడేగా చెప్పేరు!" అంది వసంత.

"ఏమని?"

"మా వాడికి కొత్త, ప్రేమంటే ఏమిటో నేర్పు అని."

"వాడి మొహం. వాడో పెద్ద ఫూల్" అన్నాడు పాణి విసుగ్గా.

"ఆయన సంగతి ఇప్పు డెందుకు? మరి. . . నేను నేర్పనా?" అంది వసంత కొంటెగా.

"ఏమిటి?"

"మొదటి పాఠం" అంది వస్తున్న నవ్వుని బిగపట్టి.

"అంటే?" అన్నాడు అర్థం కానట్టు పాణి. వసంత అతన్ని చటుక్కున పక్క మీదకు తోసి రెండు నిమిషాల పాటు ఊపిరి సలపనివ్వకుండా అతని పెదవుల్ని నొక్కిపట్టి ముద్దు పెట్టుకొని, లేచి కూర్చుని, "అదీ" అంది.

పాణి ఆమె మొహంలోకి పాలోచనగా చూస్తూ, "ఇదేనా ప్రేమ, టే?" అన్నాడు నిర్లిప్తంగా. అతని ఉదాసీనతని చూసి ఆమె బెదిరింది.

ఒక క్షణం ఆమె వైపు తదేకంగా చూసి, "కాదు. . . ప్రేమని చూపించటానికి ఇదో మార్గం. అంతే. నా కున్న కొద్ది అనుభవంతో చెబుతున్నాను! . . . ఇదే ప్రేమ అంటే నే నొప్పుకోను" అన్నాడు.

"ఏమిటే, కవిత్వం మాట్లాడుతున్నారు?" అంది అతని ఛాతీమీద

వెయ్యి వేసి. అప్పుడు జ్ఞాపకం వచ్చిం దతనికి తను మాట్లాడుతూన్నది ఒక సామాన్యమైన అమ్మాయితో నని.

"ఏమీ లేదు. పడుకో" అన్నాడు

పక్కకి జరిగి ఆమె అతని పక్కనే తనూ పడుకొని, అతని మీద చెయ్యి వేసింది. అతనన్నాడు:

"చూడూ, మనసులో ఒక భావం ఉంచుకొని పైకి ఒకలా మాట్లాడే మనిషిని కాను నేను. నా మనసులో ఒక భావం ఏర్పడింది. ప్రేమకి క్లైమాక్స్ సెక్స్ అని! దాన్ని మనస్ఫూర్తిగా నమ్ముతున్నాను నేను. అందువల్ల నువ్వు నా ముందు నగ్నంగా నిలబడినా నా కేమీ స్పందన కలగదు. ఇలాటి చీప్ ట్రిక్స్ ఏమీ నా మీద ప్రయోగించక. శుభ్రంగా నిద్రపో, రేపు పొద్దున్న వాడొచ్చి తలుపు తీసేవరకూ."

వసంత నవ్వుతూ అతని చేతులు పట్టుకొని, "ఇప్పట్నుంచి నాకో అన్నయ్య. . ." అంటూ ఏదో చెప్పబోయింది

"మా డ్రామా హీరోయిన్సుకి ఇలాగే ఏమీ అభ్యంతరం లేకే! ఎందుకో అగ్ని వంటిదనే? ఇద్దరి మధ్య సెక్స్ లేనంత మాత్రాన అన్నా చెల్లెళ్ళయిపోతారా? రేపు పొద్దున్న నీ గురించి ఎవరన్నా అసహ్యంగా మాట్లాడితే నడిబజార్లో నా చెల్లిని అని అంటున్నందుకు వాళ్ళ కొట్టాలా నేను? ఎవర్ని పడితే వాళ్ళని చెల్లెలుగా నే నొప్పుకోను. క్షమించు. గుడ్నైట్" అన్నాడు పక్కకి తిరుగుతూ.

* * *

"నీ అంత పరమ స్కౌండ్రల్ మరియు ఇడియట్ ఈ లోకంలో ఇంకెవరూ ఉండరు" అన్నాడు శాస్త్రి. పి.ఏ మాట్లాడలేదు. శాస్త్రికి అనుమానం ఏదో వచ్చి, "అసలు నువ్వు చెబుతోంది అంతా నిజమేనా?" అన్నాడు.

పి.ఏ నవ్వి, "నిజమే" అన్నాడు.

"వెధవా! అనవసరంగా మంచి ఛాన్సు వేస్ట్ చేసేవు కదా!" అన్నాడు నిట్టూర్చుతూ. పి.ఏ మౌనంగా ఉండిపోయేడు. అంతలో క్రితం రాత్రి తాలూకు సంభాషణ జ్ఞాపకం వచ్చి అతని పెదవుల మీద నవ్వు విరుస్తూ మెరిసింది. అది గమనించి శాస్త్రి "ఎందుకు నవ్వుతున్నావ్?" అని అడిగేడు.

పి.ఏ నవ్వేసి, "ఏమీ లేదు. ఆ అమ్మాయి నిన్న రాత్రి నన్ను అన్నయ్య అనేసింది. ఆడవాళ్ళు ఎంత తొందరగా బాంధవ్యం చేసుకుంటారో చూశావా" అన్నాడు.

శాస్త్రి కిటికీలోంచి బయటికి చూస్తూ క్షణం ఆలోచించి, "అందులో తప్పుందని అనుకోను" అన్నాడు.

"తప్పా— తప్పున్నరా! ఒకే రక్తాన్ని పంచుకొని పుట్టినవాళ్ళ మధ్య బంధానికి 'అన్నా చెల్లెలూ' అని పేరు పెట్టేరు మన పెద్దలు. ఆ బాంధవ్యాన్ని తీసుకొచ్చి ఇంకెవరో అమ్మాయితో కలుపు తున్నానూ అంటే ఎలా?" అన్నాడు పాణి ఆవేశంగా.

"అదేలా? ఒక అమ్మాయిని చూడ గానే అప్రయత్నంగా సోదర ప్రేమ కలగవ్వు" అన్నాడు శాస్త్రి.

"సోదరప్రేమా? అంటే ఏమిటి?"

"ఆ అమ్మాయికి ఆప్యాయత పంచి ఇవ్వాలనీ, ఆ అమ్మాయి అనురాగాన్ని పొందాలనీ ఏగ్రైరా."

"అయితే, దాన్ని ధైర్యంగా 'స్నేహం' అను. మళ్ళీ ఆ 'చెల్లి' అనే పేరెందుకు?"

"అమ్మాయితో ఉట్టి స్నేహం చేస్తే నంటే లోకం ఒప్పుకోదు, బ్రదర్" అన్నాడు శాస్త్రి.

"అంటే, మీరు ఈ అన్నా చెల్లెళ్ళ బంధాన్ని లోకానికి భయపడి పెట్టు కుంటున్నారన్న మాట. అంతేగా!" అన్నాడు.

శాస్త్రి మాట్లాడలేదు. మళ్ళీ పాణి అడిగేడు: "వల్లివి నీ చెల్లెలు. దానితో ఎప్పుడన్నా గంటల తరబడి మాట్లాడేవా?"

శాస్త్రి "లేదు" అన్నాడు,

"దాని కెప్పుడన్నా ఒక చీర కొని ఇచ్చేవా?"

శాస్త్రి తల అడ్డంగా ఊపేడు.

"దాని కెప్పుడైనా రెండు పేజీల ఉత్తరం వ్రాసేవా?"

శాస్త్రి తెల్లమొహం వేసి, "ఇవన్నీ నువ్వెందుకు అడుగుతున్నావో నాకు తెలియటం లేదు" అన్నాడు.

"సోదరప్రేమ ముసుగులో మను ష్యులు చేసుకుంటున్న ఆత్మవంచన గురించి."

"అంటే నీ ఉద్దేశ్యంలో తోడ బుట్టిన చెల్లెల్ని తప్ప మిగతా వాళ్ళ నందర్నీ ప్రేయురాళ్ళుగానే చూడా లంటావ్?"

"అవును. నీ తోడబుట్టింది చెల్లెలు. నీతో జీవితాన్ని పంచుకునేది ప్రేయురాలు. మిగతా వాళ్ళంతా స్నేహితులూ, స్నేహితు రాళ్ళూ! అంతే."

"నీ మెదడు పూర్తిగా కుళ్ళిపోయింది" అన్నాడు శాస్త్రి సీరియస్‌గా. పాణి నవ్వి ఊరుకున్నాడు.

"అయితే, ఒక ప్రశ్నకి సమాధానం చెప్పు. స్నేహాన్ని, ప్రేమని విడదీస్తున్న ఒకే ఒక పొర ఏక్కా?" అడిగేడు శాస్త్రి.

"అదీ కాదు. ఎందుకంటే, ఒక వేళ నిన్న రాత్రి నేను ఆ అమ్మాయిని అనుభవించి ఉంటే అది ప్రేమ కాదుగా?"

"మరి నీ ఉద్దేశ్యంలో ప్రేమంటే ఏమిటి?"

పాణి నవ్వి, "అది తెలుసుకోవాలనే ప్రయత్నం" అన్నాడు.

"అది తెలుసుకునే వరకూ పెళ్ళి చేసుకోవా?"

"చేసుకోను." దృఢంగా అన్నాడు పాణి.

ఇంతలో బయట తలుపు కొట్టిన చప్పుడు వినిపించింది. పాణి వెళ్ళి తలుపు తీసేడు. బయట టెలిగ్రామ్ బంట్రోతు. ఆదుర్దా పడుతూనే సంతకం చేసి టెలిగ్రామ్ విప్పేడు.

శాస్త్రి అతని పక్కకి చేరి, "ఏమిట్రా అది?" అన్నాడు.

పాణి దాన్ని చదివి తేలిగ్గా ఊపిరి పీల్చుకొని, శాస్త్రి కిచ్చేడు.

"ఆంటీ వాంట్స్ యూ సూన్" అని చదివి, "ఏమిటిది?" అన్నాడు అర్థం కానట్టు.

"నాకూ తెలియటం లేదు" అన్నాడు పాణి.

"ఇంతకీ ఎవ రీవిడ?"

"మా అత్తయ్య. . ."

"బహుశా కూతుర్నివ్వటాని కేమో?" అన్నాడు శాస్త్రి నవ్వి.

పాణికూడా నవ్వి, "అదేం కాదులే" అన్నాడు. "ఏం? కూతుళ్ళు లేరా?" అడిగేడు శాస్త్రి.

"ఉంది. కానీ, మా మామయ్యకి మేనరికాలు గిట్టవు.ఆయన సోషియాలజీ ప్రొఫెసర్లే."

"మరెప్పుడు వెళతావ్?"

పాణి టైమ్ చూసుకొని, "ఇంకో గంటలో బస్సుంది. అందులో వెళతాను" అన్నాడు బట్టలు సర్దుకోవటానికి లేస్తూ.

పాణి ఊరు చేరుకునేసరికి రాత్రి ఎనిమిదయింది. అతణ్ణి చూస్తూనే మామయ్య సంబరపడిపోయేడు.

"అత్తయ్య కెలా ఉంది,మామయ్యా? కంగారుపడుతూ అడిగాడు, బాగ్ గదిలో మూలగా పెడుతూ.

"నా కేం? శుభ్రంగా ఉన్నాను" అంటూ వచ్చింది అత్తయ్య.

పాణికి అర్థంకాక "మరి టెలిగ్రామ్ ఎందు కిచ్చినట్టూ ?" అన్నాడు, వాళ్ళిద్దరి వైపు మార్చి మార్చి చూస్తూ.

"ముందు భోజనం చెయ్యి. తరవాత మాట్లాడుకుందాం" అన్నాడు ఆయన.

భోజనం చేసి వరండాలో కూర్చున్నాక ఆయన ఉపోద్ఘాతంగా— "నీకు తెలుసుగా- అనూరాధని నీ కివ్వక పోవటానికి కారణం నాకు మేనరికాలు గిట్టవని" అన్నాడు. పాణి తల ఊపేడు.

"అదే ఉద్దేశ్యంతో రాధకి నాలు గయిదు సంబంధాలు చూశాం. అన్నీ మంచి సంబంధాలే. కానీ, నాలుగింటినీ అది తిరగ్గొట్టింది" అంటూ ఆగేడు ఆయన.

"ఎవర్నన్నా ప్రేమించిం దేమో?" అన్నాడు పాణి.

"నాకూ అదే అనుమానం వేసింది" అన్నా డాయన వెంటనే.

పాణి కంగారుపడి, "వాడెవరో కనుక్కోమంటే మాత్రం నేను కనుక్కో లేను. అది అసలే మొండిఘటం" అన్నాడు.

ఆయన సీరియస్‌గా "అక్కర్లేదు. మీ అత్తయ్యే మంచి మాటలు చెప్పి వా డెవరో కనుక్కొంది" అన్నాడు.

"ఎవడుట?"

"నువ్వే!" అన్నా డాయన నవ్వి.

పక్కలో బాంబు పడ్డట్టు అదిరిపడి "నేనా?!" అన్నాడు.

"అవు! అక్షరాలా నువ్వే!"

"ఇది-ఇదెలా సాధ్యం?" అన్నాడు పాణి.

ఆయన నవ్వి, "నేను సోషియాలజీ ప్రొఫెసర్ని. ఫిజిక్స్ ప్రొఫెసర్నన్నా కాక పోయేను ప్రేమకి టెలిపింక్స్ ఏమన్నా ఉన్నాయేమో కనుక్కోవటానికి" అన్నాడు.

"మరి ఇప్పు డెలా?" ఆలోచిస్తూ అన్నాడు.

"అదేదో పెద్ద అంతర్జాతీయ సమస్యలా ఆలోచిస్తా వేమిట్రా? దాన్ని పెళ్ళి చేసుకో."

పాణిచిత్తరపోయి,"దాన్నా? పెళ్ళా?" అని,కొంచెం ఆగి "నేనా!" అని మళ్ళీ క్షణం ఆలోచించి, "నేనా?" అన్నాడు ఒక్కమొహం వేసి.

ఆయనకి ఒళ్ళు మండింది. "ఏరా, ఏదో మేనల్లుడివని ఊరుకుంటున్నాను. నీ కెంత కట్నం కావాలో చెప్పు. అంతే కానీ. . ."

"మామయ్యా!" అంటూ గట్టిగా అరిచేడు పాణి.

"చాలా డామేజింగ్‌గా మాట్లాడు తున్నావ్, మామయ్యా, నువ్వు. ఆదర్శ ప్రవాదుల మీద నిర్మించుకున్న నా కలల భవంతిని ఒక్క క్షణంలో కూల దోసెయ్యటానికి ప్రయత్నిస్తే, దానికి దేవుడుకూడా క్షమించడు, మామయ్యా, దేవుడుకూడా క్షమించడు" అనేసి, అత్తయ్య వైపు తిరిగి, అదే విసురులో "రాధేదీ?" అన్నాడు.. అతణ్ణి చిత్తర పోయి చూస్తున్న ఆవిడ అప్రయత్నంగా వేలెత్తి గదివైపు చూపించింది. పాణి పెద్ద పెద్ద అంగలు వేసుకుంటూ అటు వెళ్ళేడు. పాణి అటు వెళ్ళగానే ఆయన అటు వైపు తిరిగి, "ఏమే, ఇది ఈ నాటకాలవాణ్ణి చేసుకుని ఏమన్నా సుఖపడుతుందంటావా?" అని అనుమా నం వెలిబుచ్చేడు.

పక్క గదిలో జరిగే సంభాషణంతా జాగ్రత్తగా వింటూన్న అనూరాధ పాణి లోపలికి రావటాన్ని గమనించి, తలుపు ఛాటునుంచి పరుగెత్తుకు వెళ్ళి, టేబిల్ ముందు కూర్చుని, అందిన పుస్తకాన్నేదో

[illegible]
సెంది.

[illegible] వచ్చేడు. [illegible] "ఏమమ్మా [illegible] ఏమైనా, ఏమా?" అన్నారు. అనూరాధ [illegible] చేతులు [illegible] దాచు కుంది [illegible] వాళ్ళు [illegible] "ఇంత [illegible] ఏమైనా?" అన్నారు.

అనూరాధ మరింత సిగ్గుపడి, "పో, బావా, ఇక్కడ్నుంచి" అంది.

పాణి ముందుకు వంగేడు.

* * *

పాణి ముందుకు వంగి అన్నాడు: "ఈ తెల్లచీరలో నువ్వెలా ఉన్నావో తెలుసా?"

అనూరాధ కళ్ళెత్తి అతని వైపు చూసింది. పాణి మందస్వరాన అన్నాడు: "విచ్చిలా చూసినప్పుడు వెన్నెలా, నువ్వు నవ్వినప్పుడు మల్లెలూ గుర్తొస్తున్నాయి, రాధా, నాకు"

అనూరాధ నవ్వి అతని గుండెల్లో తల దాచుకుంది. "ఏమిటి, ఇదంతా సిగ్గే?" చిలిపిగా ప్రశ్నించాడు. అనూరాధ మరింతగా అతనికి హత్తుకుపోయింది.

"బావని తప్ప ఇంకెవర్నీ చేసుకోను అన్నప్పుడు ఈ సిగ్గంతా ఏమైంది?" రెచ్చగొట్టాడు. కోపంగా చూడబోయి, సిగ్గు ముంచుకొచ్చి కళ్ళు దించేసింది. ఆమె తల మీద గడ్డం ఆన్చి, ఆ రాగ రంజిత రహస్యబంధపు ఆస్వాదనలో అలాగే కొంచెం సేపు ఉండిపోయేడు.

"అనూరాధా!" మృదువుగా పిలిచేడు.

"ఏం, బావా?" కౌగిలిలోంచి విడవకుండానే అడిగింది.

"ఒక్క ప్రశ్న అడుగుతాను— జవాబు చెబుతావా?"

"ఊఁ."

"ప్రేమంటే ఏమిటి?"

రాధ ఉలిక్కిపడి అతని వైపు చూసింది. పాణి మొహంలో ఎక్కడా చిలిపితనం కనబడలేదు. ఆమె కళ్ళలో నీళ్ళు గిర్రున తిరిగేయి. చేతులతో మొహం కప్పుకొని, "నా కేం తెలియదు, బావా. నిజం. నన్ను నమ్ము" అంది.

పాణి కంగారుపడిపోయి, ఆమె భుజాలు పట్టుకొని కుదుపుతూ, "రాధా, ఏమిటిది?" అన్నాడు.

"నిజం, బావా. నా మీద అనుమానం వద్దు. నిన్నే మనస్ఫూర్తిగా. . ." అంటూ ఏడ్చేసింది. తనెంత వెధవపని చేశాడో అప్పు డర్థమయింది. అతని పెదవుల మీద అప్రయత్నంగా చిరునవ్వు వెలిసింది. ఆమెని దగ్గిరగా తీసుకుంటూ "ఛా, నా ఉద్దేశ్యం అది కాదు. చాలా కాలం నుంచీ ఆ ప్రశ్నకి సమాధానం కోసం వెతుకుతున్నాను. నీకేమన్నా తెలుసేమోనని. . ." అన్నాడు. రాధ తలెత్తి అతని వైపు చూస్తూ ఏదో చెప్ప బోయింది. ఆమెని మరి మాట్లాడనివ్వలేదు అతను. . . ఆ విరిసిన నేత్రాలలో బేలత్వం, పేలగా ఊగే ముంగురులు, అర్ణవపు తీరాన్నే నిలబడి సున్నితత్వాన్ని ఆపాదించుకున్న లిలి నునుపుదనాన్ని ధిక్కరించే చెక్కిళ్ళు. . . పాణి ముందుకు వంగేడు.

భయంతో వణికే పెదవిని మృదువుగా అదిమిపెట్టి, ప్రేమ కోసం వెతుక్కొంటూ, క్షణకాలం అస్థిత్వపు స్పందన. . . అస్థిత్వం క్షణికం కాదు— క్షణం అసత్యం కానప్పుడు జీవితం క్షణికమైతేనేం? ఓ విశీధిర్యాత్రి వినీలాకాశంలోంచి నిశ్శబ్దంగా జారిపోయే నక్షత్రం. . . దట్టమైన అడవిలో ఒక రోజు ప్రబలికే గడ్డిపువ్వూ— ఇవి చెబుతాయి జీవితానికి అర్థం!

పేరుకున్న నిరాశావాదంలోంచి ఉద్భవించే ఆప్టిమిజం నిజం వాక్కు విప్పితే ఈ పీనావరీ సుందర పయోధరాలపై ఎవరివి ఈ నక్షత్రాలు? ఆ లోయల్లో పేరుకున్న నిశ్శబ్దం సేద తీరి విశ్రాంతి తీసుకోవాలనుకుంటే ఒక జీవితకాలం చాలదనిపించే నిరవం.

ఎన్ని కాంటడిక్షన్ల ముళ్ళు!

పక్కకి తిరిగి ఆమె చెయ్యి స్విచ్ మీదను ఎందుకా దెందుకు? ప్రేమలో ఇంత కాన్షస్‌నెస్ ఏమిటి— అనుభవంలో ఆనందం లేదు, అనుభూతిగ మారితే తప్ప!

ఆమెని పూర్తిగా ఆక్రమించుకొన్నాడతను.

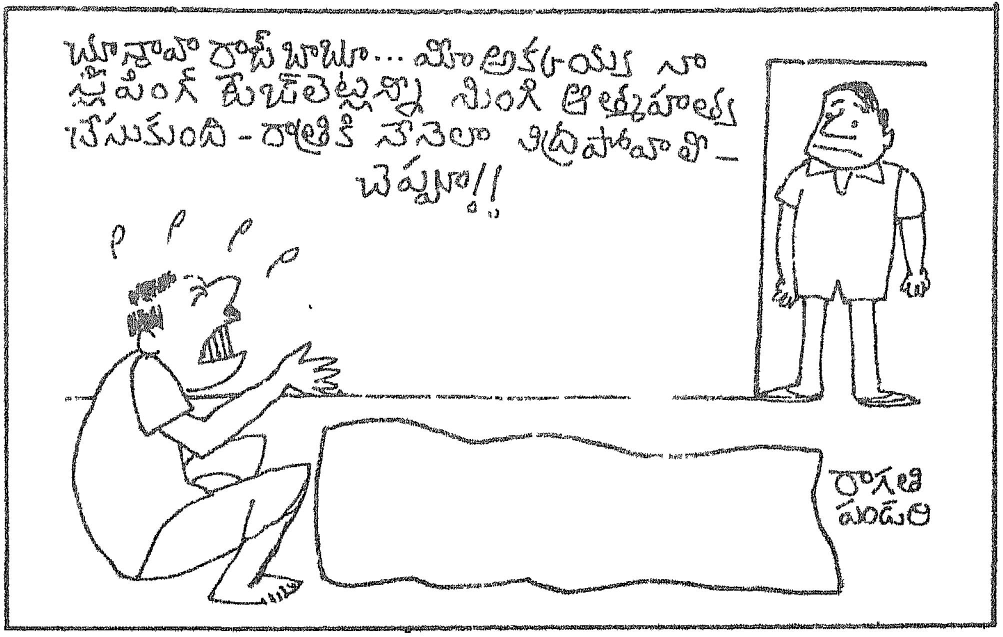

జీవితంలో ప్రతి స్టేజీలోనూ రికన్‌సిలియేషన్.

* * *

"నా కాడపిల్లే కావాలి." మారాం చేస్తున్నట్టు అడిగేడు పాణి.

అనూరాధ చిలిపిగా నవ్వి, "అబ్బా, ఆశ!" అంది కొంటెగా.

"ప్లీజ్. . . ప్లీజ్!" ప్రతిమాలేడు. "మొదటిసారి నే చెప్పినట్టు. . . రెండూ మూడూ నీ ఇష్టం. మళ్ళీ నాలుగేమో!"

అనూరాధ ఆశ్చర్యంతో కళ్ళు పెద్దవి చేసి, "ఏమిటి? !" అంది.

"ఫరవాలేదు లేవోయ్, పోషించేది నేనేగా? ఏది నీ చెయ్యి ఇవ్వు" అంటూ చేతిని తీసుకున్నాడు.

"ఎందుకు? జ్యోతిషం చెబుతారా?" అంది వచ్చే నవ్వుని ఆపుకుంటూ.

"ఆహా" అంటూ చేతిని పరీక్షగా చూసి, "ఒకటి. . . రెండు. . . మూడు" అంటూ లెక్కపెట్టి, "అయిదు . . . అయిదుగురు పిల్లలు మనకి" అన్నాడు.

అనూరాధ సిగ్గుపడి తల పక్కకి తిప్పుకుంది.

"ఇదేమిటే— ఈ సిగ్గంతా రాత్రిళ్ళు ఎటు వెళ్ళిపోతుందో!" కవ్వించేడు.

"ఛీ!" అంటూ మరింత కుదించుకుపోయింది.

"ఏది ఏమైనా నాకు ఆడపిల్లే కావాలి." దృఢంగా అన్నాడు పాణి.

"ఎందుకో?" అంటూ ఓరగా చూసింది.

పాణి నవ్వలేదు. "ఎందుకో చెప్పలేను. . ." సాలోచనగా ఆగేడు. ఒక క్షణం తరవాత అన్నాడు: "బహుశా నేను కోరే స్త్రీత్వాన్ని ఆపాదించటం కోసం అయి ఉండవచ్చు."

"కానీ, నాకో జ్యోతిష్కుడు ఏం చెప్పాడో తెలుసా?"

"ఏం చెప్పాడేమిటి?"

"మొదటి కాన్పు పురిట్లో నేను పోతానుట."

"రాధా!" అరిచేడు పాణి. "సరదాకి కూడా అలా మాట్లాడకెప్పుడూ."

అనూరాధ నవ్వింది. "నే నిజమే చెబుతున్నాను" అంది.

"ఊఁ నవ్వే. ఇక పడుకో" అంటూ పక్కకి తిరిగి ముసుగు దన్నేడు.

"మరేం" అంటూ ఏదో చెప్ప బోయింది.

"నో. . . నే నింకేం రాత్రి నీతో మాట్లాడను." అటు వైపు తిరక్కుండానే అన్నాడు కోపంగా.

అనూరాధ అతని మీద చెయ్యి వేసి, "అయితే, పిల్లి నచ్చే. . . గన్‌చిన్. . ." అంది నవ్వుతూ.

దాదాపు పన్నెండూ ఆ ప్రాంతాల్లో పాణికి అకస్మాత్తుగా మెలుకువ వచ్చింది. ఒక్కసారి లేచి కూర్చుని స్విచ్ వేశాడు. అనూరాధ మూలుగుతూంది.

"రాధా, రాధా!" అంటూ తట్టేడు. రాధ కళ్ళు విప్పింది.

"ఏమిటి? ఏమైంది?" కంగారుగా అడిగేడు. ఆమెని చూస్తూ ఉంటే ఎంతో బాధని పళ్ళ బిగువున అదిమి పెడుతున్నట్టు వెంటనే తెలుస్తూంది.

తలమీద చెయ్యి వేసి, "ఏమైంది?" అన్నాడు. ఆ చేతిని గట్టిగా పొట్టకి అదుముకొంటూ, "కడుపులో నొప్పి వస్తూంది. భరించలేను" అంటూ మళ్ళీ నొప్పి రావటంతో మెలిక తిరిగిపోయింది.

క్షణంపాటు పాణికి ఏం చెయ్యాలో తోచలేదు. ఇంట్లో తను తప్ప ఇంకెవరూ లేరు. అతను చూస్తూ ఉండగానే

ఆమె బాధ భరించలేక కడుపు చేతితో పట్టుకొని, తలగడలో మొహం దాచుకొంది.

పాణి చప్పున లేచి షర్టు వేసుకొన్నాడు

"రెండు నిమిషాల్లో వస్తాను." కాజువల్‌గా అని, తలుపు దగ్గరగా బయటి కొచ్చేడు. వడివడిగా నడుస్తూ టైమ్ చూసుకొన్నాడు.

రెండున్నర.

అంతలో అతనికి ఇంట్లో రాధ ఒక్కతే ఉంటుందన్న విషయం జ్ఞాపకం వచ్చింది. అది గుర్తొచ్చిన తరవాత మామూలుగా నడవలేకపోయేడు. మిగిలిన వంద గజాలూ దాదాపు పరుగెత్తి గమ్యం చేరుకొన్నాడు. చల్లగాలి బలంగా వీస్తున్నా అతని మదురంతా చెమట పట్టేసింది.

మెట్లెక్కి తలుపు దబదబా బాదేడు. అర నిమిషం తరవాత లోపల అలికిడి వినిపించింది. "ఎవరది?"

"నేనూ — పాణిని." అమాత్రం ఆలస్యం కూడా భరించలేనట్టు అన్నాడు.

డాక్టరు గారు తలుపు తీసి పాణిని చూసి, "ఏమిట్రా అర్ధరాత్రిపూట వచ్చేవ్?" అన్నారు.

"రాధకి కడుపులో నొప్పి వస్తూంది. భరించలేకపోతోంది."

ఆయన కంగారుపడి లోపలికి వెళ్ళి షర్టు వేసుకొని, మెడికల్ చెస్ట్ పట్టుకొని వచ్చి, "పద" అన్నాడు.

ఇద్దరూ ఇంటికి చేరుకొనేసరికి రాధ పరిస్థితి అలాగే ఉంది.

ఆయన ఆమెను పరీక్షిస్తున్నంత సేపూ పాణి ముళ్ళమీద నిలబడ్డట్టే ఉన్నాడు.

ఆయన ఇంజెక్షనిచ్చి బయటి కొస్తూంటే పాణి ఆత్రతగా "ఎలా ఉందంకుల్?" అని అడిగేడు.

"ఏమీ లేదు. తగ్గిపోతుంది." ,

పాణి కొంచెం తటపటాయించి "అబార్షన్ కాదుగా" అన్నాడు. ఆయన నవ్వి, అతని భుజం మీద చేయి వేసి, "నువ్వేం కంగారుపడకు. పొద్దున్నకల్లా అంతా సర్దుకొంటుంది" అని, అతని చేతి కో నాలుగు మాత్రల పాకెట్ ఇస్తూ "గంట కొకటి వెయ్యి" అన్నాడు.

ఆయన్ని సాగనంపటానికి బయటి కొచ్చేడు.

"నేను మళ్ళీ రేపొద్దున్నే వస్తాను. ఈ లోపులో ఏదన్నా కంగారు చేస్తే వెంటనే రా. హాస్పిటల్‌కి తీసుకెళదాం."

పాణి ఆప్యాయత్నంగా తల ఊపేడు. ఆయన వెళ్ళిపోయిన తరవాత కూడా ఒక క్షణం అలాగే అచేతనంగా నిలబడి, నెమ్మదిగా లోపలి కొచ్చేడు. రాధ నిస్త్రాణగా పడుకొని ఉంది.

"ఎలా ఉంది?" పక్కమీద కూర్చుంటూ అడిగేడు.

నీరసంగా నవ్వి, "ఫరవాలేదు. కొద్దిగా తగ్గింది" అంది. మాత్ర ఇచ్చి, మంచి నీళ్ళు అందించేడు. అది వేసుకొని పడుకొంది. ఆమె మంచం దగ్గరగా కుర్చీ లాక్కొని కూర్చొన్నాడు.

మూడయింది.

చిన్న పిల్ల తెమ్మెర అలలా వచ్చి కాలెండరు కదిలింది. సృష్టి అంతా ఏదో చిత్రమైన అనుభూతిని పొందుతూ నిశ్శబ్దంగా ఉంది. దూరంగా ఎక్కడో తీతువుపిట్ట వికృతంగా అరిచింది. మళ్ళీ నిశ్శబ్దం.

అకస్మాత్తుగా పాణికి భయంవేసింది. భరించలేనంత ఒంటరితనం ఒక్కసారిగా ఆవరించింది. ఏవో రెండు చేతులు — తను విశ్వసించగలిగే రెండు చేతుల మధ్య అంతా మరిచిపోయి విశ్రాంతిగా విశ్రాంతి తీసుకోవాలనే తపన!

కిటికీలోంచి వెన్నెల జల్లు పడుతూంది. టేబిల్ లైట్ వెలుతురు విశ్లేషణం చెంది గోడల మీద ప్రతిబింబిస్తూంది. అంతా నిశ్శబ్దం.

టైమ్ చూసుకొన్నాడు.

నాలుగు.

లేపి మాత్ర ఇద్దామనుకున్నాడు. రాధ గాఢంగా నిద్రపోతూంది. నిద్ర పాడుచెయ్యడం ఇష్టంలేకపోయింది. మాత్ర ఇవ్వకపోతే మళ్ళీ ఏదన్నా ప్రమాదిస్తే? శాస్త్రిని అడుగుదామనుకొని, మళ్ళీ నవ్వుకొంటాడేమోనని ఊరుకొన్నాడు.

అయిదు నిమిషాల మీమాంస— పట్టనే నిర్ణయాని కొచ్చేడు.

అనూరాధ పక్కకి తిరిగి పడుకొంది. పట్టైన వెంట్రుకలు మెడమీద నుంచి పక్కకి జారి, పాపికొండల మధ్య ఒయ్యారంగా మెలికలు తిరిగే గోదావరి అతనికి జ్ఞాపకం వచ్చింది. "నీకూ నాకూ మధ్య నీడలా పడిన నిశీధి నీ జాట్టు"—ఎవరు వ్రాసేరు? రాధకోసమేనా?

ఇప్పుడిప్పుడే గాంభీర్యాన్ని నింపుకొంటున్న అనూరాధ ... కొండల్లోనూ కోనల్లోనూ దూకుడుగా పారే సెలయేరు జీవనదై ఒడుదుడుకుల్ని తనలో నింపుకొన్నట్టు ... ఎంత చిలిపిగా అల్లరి చేసేది ఒకప్పుడు! తనుమాత్రం .. ఏమైపోయింది తన అల్లరంతా? తనూ పెద్దవాడైపోతున్నాడు. బాధ్యత తెలుస్తూంది. తను కో పాప. తరవాత ఇంకో పాప — ఈ ఎమోషన్స్ ఉండవప్పుడు. వీటికన్నా అతీతమైన బంధం — చాలా గౌరవప్రదమైన అనుబంధం.

అనూరాధ కళ్ళు విప్పింది. ఎదురుగా కుర్చీలో కూర్చుని నిద్రలేమి వల్ల ఎర్ర బారిన కళ్ళతో తనవైపు తనలోంచి శూన్యంలోకి చూస్తూ కూర్చున్న భర్తని చూసి కంగారు పడింది.

ఆమె కళ్ళు విప్పటం చూసి పాణి ఆత్రతగా ముందుకు వంగి, "ఎలాఉంది?" అన్నాడు. ఆమె నవ్వి, "బాగా కంగారు చేసేనా?" అంది. పాణి మాట్లాడలేదు. ఆమె దృష్టి మాత్రల మీద పడింది. "డాక్టర్‌గారువచ్చేరా" అడిగింది.

"ఆ. రెండింటికి" అన్నాడు పాణి. "లేచి మొహం కడుక్కో, మాత్ర వేసుకొందువు గాని."

రాధ అతన్నే పరీక్షగా చూస్తూ "అప్పట్నించీ మెలకువగానే ఉన్నారా?" అంది.

"ఆయన గంట కో సారి ఈ మాత్రలు వెయ్యమన్నారు. నువ్వేమో గాఢ నిద్రలో ఉన్నావు. లేపలేదు నేను." సంజాయిషీ ఇస్తున్నట్టు చెప్పేడు.

"మీరూ పడుకోవచ్చుగా. అనవసరంగా నిద్ర పాడుచేసుకోవటం దేనికి?" అంది. పాణి ఆమె నో చిన్న పిల్లని చూసినట్టు చూసి, "పి మొహం. నీకు తెలియదులే ఆ వర్రీ" అన్నాడు.

రాధ అతనివైపు తదేకంగా ఓ క్షణం చూసి, "ఒకసారి ఇలా వస్తారా?" అంది.

పాణి అర్థం కావట్టు "ఎందుకు?" అన్నాడు.

"చెబుతాను."

పాణి ఆమె దగ్గరగా వెళ్ళి మంచం మీద కూర్చున్నాడు. ఆమె మంద స్వరాన అంది: "నాకేం తెలియదు. తెలుసుకొనే జ్ఞానం లేదు. అందుకే మీ ప్రశ్నకి ఆ రోజు సమాధానం చెప్పలేకపోయేను. అంత భాషరాదు నాకు. కానీ .."

పాణి అయోమయంగా ఆమె వైపు చూస్తూ, "ఏమిటి, నువ్వు చెబుతూంది" అన్నాడు.

ఆమె అతని జుట్టులోకి వేళ్ళు పోనిచ్చి, చప్పున అతన్ని దగ్గరగా లాక్కొని నుదుటి మీద ముద్దు పెట్టుకొని, "అర్థమైందా ప్రేమంటే?" అంది. ★